

A ty, Marku?

Asi víc. Ačkoli jak kdy. Když to jde, tak se denně snažím pomodlit růženec, což dřív nebývalo. A empiricky zjistíš, že když se tak stane, tak máš víc času. Ne méně, přičemž člověk by to čekal přesně naopak. Ale nemyslím si, že bych byl nějaký mystik. Je to také dáno způsobem života, který žiju a který jsem si vybral. Pondělí až pátek fakulta, dvakrát týdně zpovídání U Salvátora, typicky třeba pondělí a středa někde přednáška, sobota svatba, neděle mše, tedy Lechovice a Božice. Říkám to sebelibostivě, ale takhle jsem si to vybral a takhle to je. A myslím si, že mi to dává smysl. Zároveň to není způsob života, u kterého bych se mohl nějak hluboce nořit do kontemplace.

Komu se zpovídáš ty?

Jak to přijde. Mohu se vyzpovídat u kteréhokoli kněze. Před táborem pro vysokoškoláky, což dělám vždycky, protože vedení tábora jsem sice už předal, přece jen už to není můj příběh, ale když byl, tak jsem to opravdu bral jako jednu velkou liturgii. Tím pádem jsem se vždy před táborem šel vyzpovídat. Na internetu jsem si našel nějaké pražské kostely, třeba Martina ve zdi na Národní třídě. Vtrhl jsem tam a opravdu tam seděl kněz ve zpovědnici. Nevím, zda věděl, nebo nevěděl, kdo jsem, a je mi to úplně jedno. A potom taky absolutně miluju, když jsme v Polsku, kam jezdíme do Auschwitzu. Vždycky se tam jdu vyzpovídat do místního kostela, kde fakt dostaneš těch sedmnáct zdrávasů a otčenášů a nazdar.

To člověk vyjde ven a řekne si, že život je jednoduchý.

Je to výborné. A někdy ti odpoví i dobré věci. Nemám ale moc rád zpovědní místnosti. Mám rád ty mřížky, před kterými se klečí. Věřící nemůže klečet dlouho, protože by ho bolela kolena.

Přesně jako je to tady v Lechovicích.

Není čas na nějaké rozpitvávání dlouhých příběhů. A když se nedíváte nikomu do očí, řeknete, jak to je. Mně se na tom líbí, že tam nesedí Marek Vácha, ale kněz, který má jakési svěcení. A chceš-li nějakou

kněžskou moc, tak jeho rukama se děje rozhršení. Přitom ten, kdo sedí ve zpovědnici, může být klidně starý osel. To nemusí být mystik. Může to být kněz, který má svoje životní peripetie. Mně se líbí, že když se zpovídám do té mřížky, tak nevidím tvář. Vnímám kněze, ale nevnímám, že je to Jan Novák. Proto nejsem moc velkým přítelem moderních zpovědních místností. To má samozřejmě každý jinak. Také jsou lidé, kteří potřebují rozhovor.

Tady v Lechovicích je to tak, jak to máš rád.

Samozřejmě. Samozřejmě pohraničí...

Ty se zpovídáš jednou do roka?

Katechismus říká jednou do roka. Já jdu ke zpovědi vždycky v tom Polsku a před táborem. Takže dvakrát za rok. A ještě když ke mně náhodou přijde taková možnost. Celkem čtyřikrát pětikrát za rok. Buď jsem na návštěvě u nějakého kamaráda a navzájem se vyzpovídáme, nebo sem třeba přijede nějaký francouzský kněz oddávat a chce se u mě vyzpovídat. A já řeknu *voilà* a pak se zas vyzpovídám já jemu. Nemyslím si, že je potřeba se k tomu nějak dlouze připravovat. V zásadě oba víme hlavní věci, které chceme říct.

Jak se cítíš po zpovědi? Je to opravdu úleva? Nebo máš odškrtnuto?

To je velmi zajímavá otázka, protože je to různé. Ale chci nahlas říct, že většinou mám pocit, že se vznáším dvacet centimetrů nad podlahou kostela. Fakt se cosi zásadního stalo a teď jsem schopen jet na tábor, být pro táborníky přítomen a udělat tam něco dobrého.

Aby měla zpověď smysl, předpokládám, že tam musí být člověk absolutně upřímný.

Pochopitelně.

Nemyslíš si, že si to leckdo opravdu jen odbyde? Pak dostane za úkol odříkat pár zdrávasů.